

РЕШЕНИЕ

№ 3598

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **12433** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 26, ал. 4 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя.

Образувано е по жалба на Г. О. Е. от [населено място], [улица], ет.7, ап. 21 срещу Разпореждане № 4506-40-295/17.11.2021 г. на Директора на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", с което е отказано изплащане на претендирано вземане на жалбоподателя по заявление с вх. № 4502-21-430 от 08.03.2019 г. Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно поради нарушения на материалния и процесуалния закон. Прави искане за отмяна на разпореждането. В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Чрез писмено становище от пълномощник адв. Д. П. поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът – Директор на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", чрез юрк. М., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето и. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заявление от 08.03.2019г. жалбоподателят е поискал отпускане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР. Заявлението се основава на следните обстоятелства: Е. е работила от 20.12.2010г. до 06.04.2018г. като стюардеса в [фирма] и приложен документ – решение на СРС по гр.д. № 36263 по описа за 2018г. Последствие , в хода на административното производство е представено и въззивното решение гр.д. № 3343/2019г. С посоченото първоинстанционно решение е признато за незаконно уволнението на Е., същата е възстановена на работа, а работодателят е осъден да и плати сума в размер на 5 400лв. обезщетение за оставяне без работа за периода от 06.04.2018г. до 24.07.2018г., а искът за разликата до 9000лв. – за сумата от 3600лв. обезщетение за оставяне без работа от 25.07.2018г. до 06.10.2018г. е отхвърлен. С решението, постановено на 12.09.2018г. е допуснато неговото предварително изпълнение. С решение от 12.07.2019г. на СГС по гр.д. № 3343/2019г. решението е потвърдено в частта на присъденото обезщетение, и е отменено в частта на отхвърления иск за обезщетение за сумата от 3600лв. за оставяне без работа от 25.07.2018г. до 06.10.2018г., като вместо това работодателят е осъден да плати и обезщетение в този размер и на това основание.

Междувременно, с решение № 2466 от 13.12.2018г. на СГС по т.д. № 2949/2017г. е открито производство по несъстоятелност по отношение на [фирма]

С разпореждане № 4506-40-295/17.11.2021 г. на Директора на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" е отказано изплащане на претендираното вземане от страна на жалбоподателката. Основанията за отказа се по същество свеждат до следното: към момента на обявяване на неплатежоспособността и откриването на производството по несъстоятелност жалбоподателката не е лице с гарантирано от закона вземане, тъй като претендираните от нея вземания са възникнали след тази дата.

Административен съд София – град, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и срещу подлежащ

на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Условията и редът за изплащане на гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя са регламентирани в Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) и Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя.

Оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 26, ал. 3 от ЗГВРСНР и заповед № 1016-40-723 от 16.06.2016 г. на управителя на НОИ. Същото е издадено в предвидената от закона форма и при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Противно на твърденията в жалбата административният орган е положил максимални усилия и е разяснил релевантните факти в пълен обем.

Съдът приема, че оспореното решение е законосъобразно, като основанията за този извод са следните:

Съгласно чл. 3 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя, гарантирани вземания на работниците и служителите по този закон са начислени и неизплатени:

1. трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори;
2. парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт.

Нормата на чл. 6 от ЗГВРСНР предвижда, че субективното право на гарантирани вземания за работниците и служителите възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност, за откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност или за откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване на дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството.

В конкретния случай вземанията на жалбоподателката спрямо работодателя са възникнали на 12.07.2019г. - датата на постановяване на решението на СГС по гр.д. № 3343/2019г., а решението за откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност е постановено на 13.12.2018г. и е вписано в търговския регистър на 18.12.2018г., видно от данните в търговския регистър, т.е. към момента на вписването на решението вземането на жалбоподателката не е било възникнало и респ. не би могло да бъде начислено.

Съответствието на обсъжданата национална правна уредба с правото на ЕС и по-конкретно с Директива 2008/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател е била предмет на преценка на СЕС. С решение от 18 април 2013 година по дело C-247/12е прието, че Директива 2008/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател трябва да се тълкува в смисъл, че не задължава държавите членки да гарантират вземанията на работниците и служителите на всеки етап от производството по несъстоятелност на техния работодател. В частност те допускат държавите членки да гарантират само вземанията на работниците и служителите, които са възникнали преди вписването в търговския регистър на решението за откриване на производството по несъстоятелност, макар това решение да не постановява прекратяването на дейността на работодателя.

По горните съображения съдът намира обжалваното Разпореждане за законосъобразно. Жалбата срещу него е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева на основание чл. 143 ал. 3, чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Водим от горното, Административен съд София град, III отделение, 15 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. О. Е. от [населено място], [улица], ет.7, ап. 21 срещу Разпореждане № 4506-40-295/17.11.2021 г. на Директора на Фонд "Гарантирани

вземания на работниците и служителите".

ОСЪЖДА Г. О. Е. от [населено място], [улица], ет.7, ап. 21 да заплати на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: